

Любенъ Каравеловъ е роденъ въ Копривщица прѣзъ мѣсець Ноемврий 1837 година. До 18-та си година той се е училъ въ тогавашното българско училище въ Копривщица, подиръ което отишълъ въ Пловдивъ по желанието на своитѣ родители и на Каршияка като си хвърлилъ Коприщенскитѣ потури и контохчето, които замѣнилъ съ гърцки каравани, съ сини чорапи и моравъ фесъ, постѣпилъ въ гърцкото училище. Тукъ е стоялъ двѣ години и е посѣщавалъ гърцкото училище; слѣдъ това отишълъ при баща си въ Копривщица и заедно съ него е посѣтилъ цѣла България, часть отъ Македония, Сърбия и всичкитѣ по прочути панаири (баща му е билъ бегликчия), въ която забиколка той е помагалъ на баща си, но въ сѣщото врѣме е събиралъ разни народни пѣсни, гатанки, пословици и пр. Слѣдъ това Любенъ е станѣлъ абаджия въ Одринъ, а подиръ въ Цариградъ въ една търговска кантора. Въ 1858 година той оставилъ Цариградъ и се отзовалъ въ Москва, наелъ единъ частенъ учителъ да го учи на руски и се приготвлявалъ да постѣпи въ военното училище. Обаче той не е постѣпилъ въ военното училище, а се е занимавалъ частно и е билъ воленъ слушателъ на филологическия факултетъ въ Московския университетъ. Въ Москва Любенъ е живѣлъ деветъ години и въ продължение на това врѣме той се занимавалъ съ литературата: писвалъ е въ разни руски журналы (най-много въ „Библиограф. Записки“, „Русскій Вѣстникъ“ и „Петербург. Вѣдомости“) за България и Българитѣ. Въ 1867 год. Любенъ е оставилъ Москва и отишълъ въ Бѣлградъ, гдѣто въ продължение на една година не само е говорилъ на сърбски, но и писалъ статии, критики и повѣсти на тоя языкъ (въ списанието „Млада Србадија“ и др.). Между другитѣ той написалъ: *је ли крива судбина* и *Из мртвѣго дома*. Слѣдъ обнародваната отъ него статия въ единъ руски вѣстникъ, подъ заглавие *Сърбский министръ Пукичъ*, Сърбското правителство го намразило и слѣдъ убийството на княза Михаила, той билъ обвиненъ като съучастникъ въ това убийство и Маджарскитѣ власти въ Пеща го хвърлили въ затвора, гдѣто прѣстоялъ шестъ мѣсеци. Слѣдъ като го освободили, той отишълъ въ Букурещъ и подкачилъ да издава в. „Свобода“, по късно прѣименуванъ на „Независимостъ“; първия брой на тоя вѣстникъ излѣзнулъ на 7 Ноемврий 1869 год. Слѣдъ прѣстанванието на „Независимостъ“,